

Biblická hodina – 07.12.2023

Suspírium: „Jákob, spomeň si na tieto veci, Izrael, veď ty si môj služobník. Utvoril som Ťa, si mojím služobníkom, Izrael, nezabudnem na teba. Zotriem tvoje zločiny ako oblak a ako mrak tvoje hriechy. Vráť sa ku mne, lebo som Ťa vykúpil.“ (Iz 44, 21-22) Amen.

Začiatková pieseň: Žalm č. 50:1.4-8: „Boh silný, ktorý v nebi prebýva...“

Modlitba: Ďakujeme Ti Pane náš nebeský, že všetky Tvoje prorocké podobenstvá nás majú viesť k Tebe bližšie a bližšie. Ty si ten drahý iniciátor, Ktorý oslovíš a uzemníš i dnešného človeka. Ty si viac ako sila. Ty si potešenie a v Tvojom Slove nachádzame ustavičné hľadanie, pátranie po človeku, ktorý sklzol, ktorý upadol, ktorý sa spreneveril, ale Ty za ním ideš, hľadáš ho, povzbudzuješ ho a vnímaš ho ako Svojho syna a Svoju dcéru. Sme ti povďační a povďačné za Tvoje láskyplné naloženie s človekom, pritom by sme si zaslúžili trest a zavrnutie z Tvojej strany. Prosíme, otvor nám i dnes dokorán Tvoje Písmo, aby sa stalo živým Slovom pre nás, účinným nástrojom v obrátení sa k Tebe. Pomôž, aby sme v tomto adventnom období povedali Tebe otvorene áno, a na svetské pôžitky lakomostí a lákadiel nie. Daj, aby sme sa celkom odvrátili od toho, čo nás zvádza a čo nás od Teba vzdáľuje. Oživ nás v Tvojej tichosti, aby sme počuli Tvoje mohutne sa ozývajúce Slovo napomenutia i povzbudení. V Tvojom Synovi, v našom Pánovi nám daruj spoločenstvo lásky, nádeje a pokoja, v ktorom je dobré sa budovať skrze viery druhých a nájsť u Teba pokoj na duši. Amen.

Biblický text: Kniha proroka Jeremiáša 13. kapitola: *„Takto mi povedal Hospodin: „Choď, kúp si ľanový opasok a polož si ho na bedrá, ale nedaj ho do vody.“ Kúpil som si teda opasok podľa Hospodinovho slova a položil som si ho na bedrá. Potom mi zaznelo slovo Hospodina po druhý raz takto: „Vezmi si opasok, ktorý si si kúpil a máš ho na bedrách, vstaň, choď k Eufratu a tam ho ukry v skalnej trhline.“ Šiel som, ukryl som ho pri Eufrate, ako mi prikázal Hospodin. Po uplynutí mnohých dní mi Hospodin povedal: „Vstaň, choď k Eufratu a vezmi odtiaľ opasok, ktorý som ti ta prikázal ukryť.“ Šiel som teda k Eufratu, vyhrabal som opasok a vzal z miesta, kde som ho ukryl. Opasok už bol skazený, nebol na nič. Vtedy prehovoril ku mne Hospodin: „Takto hovorí Hospodin: ‚Rovnako pokazím pýchu Júdu a veľkú pýchu Jeruzalema. Tento zlý národ, ktorý sa zdráha počúvať moje slová a so zatvrdnutým srdcom chodí za cudzími bohmi, aby im slúžil a klaňal sa im, dopadne ako tento opasok, ktorý nie je súci na nič. Veď ako sa vinie opasok na bedrách muža, tak som privinul celý dom Izraela a celý dom Júdu,‘ znie výrok Hospodina, ‚aby bol mojím ľuďom, slávou môjho mena, mojím cieľom, mojou ozdobou, ale neposlúchli.“ Povedz im tieto slová: „Takto hovorí Hospodin, Boh Izraela: ‚Každý džbán sa naplní*

vínom.“ Nato ti povedia: „Či nevieme, že každý džbán sa naplní vínom? Povedz im: Takto hovorí Hospodin: ‚Hľa, ja uvediem do opitosti všetkých obyvateľov tejto krajiny, kráľov, ktorí sedia na Dávidovom tróne, kňazov a prorokov i všetkých obyvateľov Jeruzalema. Roztlčiem ich, muža o muža, otcov i synov spolu,‘ znie výrok Hospodina. ‚Bez ohľadu, bez zhovievavosti, bez lútosti ich zničím.“ Počúvajte, zbystrite sluch, nevystatujte sa, pretože takto hovorí Hospodin: „Vzdajte Hospodinovi, svojmu Bohu, chválu, kým sa nezotmie a kým vám nohy nenarazia na vrchy v súmraku. Budete čakať na svetlo, zmení ho však na tmú, urobí ho temnotou. Ak toto neposlúchnete, v skrytosti bude plakať moja duša a pre vašu pýchu bude usedavo nariekať, moje oči budú roniť slzy, lebo Hospodinovo stádo je v zajatí.“ Povedz kráľovi a kráľovnej: „Posaďte sa nižšie, pretože vám z hlavy spadne vaša nádherná koruna. Mestá juhu sú uzavreté, nikto ich neotvorí. Odvlečú celé Judsko, odvlečú úplne. Pozdvihnite zrak a hľadte na tých, čo prichádzajú zo severu! Kdeže je stádo, ktoré ti bolo zverené, tvoje nádherné ovce? Čo povieš, keď sa ti stane, že nad tebou ustanovia za vodcov tých, ktorých si sama učila? Či ťa nezachvátia bolesti rodičky? Ak si povieš: ‚Prečo ma toto postihlo?‘ Pre tvoj veľký hriech zdvihli ti sukne, spôsobili ti násilie. Či môže Kúšijec zmeniť farbu svojej kože a leopard svoje škvrny? Ako dokážete konať dobro vy, navyknutí na zlobu? Rozožením ich ako plevy, ktoré poletujú vo vetre z púšte. Toto je tvoj lós, tvoj podiel, ktorý som ti vymeral,“ znie výrok Hospodina, „lebo si na mňa zabudla a spoliehala si sa na klamstvo. Ja ti však tvoju sukňu vyhrniem na tvár, aby bolo vidieť tvoju hanbu, tvoje cudzoložstvá, tvoje erdžania, tvoje hanebné smilstvá! Na kopcoch, na poli videl som tvoje ohavnosti. Beda ti, Jeruzalem, že sa nechceš očistiť! Ako dlho to ešte potrvá?“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Trinástu kapitolu Knihy proroka Jeremiáša tvorí päť podobenstiev. Ich obsahom je práve pýcha Jeruzalema a Judska. S čím sa môže vyvyšovať spoločenstvo, ktoré je od základov narušené? Každé podobenstvo upriamuje pozornosť na to, že ten, kto sa chváli, je zlý, zákerný a hriešny.

1-11.verše: *Podobenstvo o opaskoch*

Proroci častokrát museli plniť rôzne Božie ustanovenia. Ozeáš si musel zobrať za ženu, ktorá žila zhýralý život. Izaiáš sa musel ako polonahý prechádzať, alebo Ezechiel, ktorý musel preraziť stenu svojho domu a takto vchádzať z domu a do domu. Tentoraz prorok Izaiáš si kupuje ľanový opasok. Z ľanu bol vyrobený odev kňazov (II Mojž 19,6), a to že opasok je z ľanu, to poukazuje na svätosť v službe. Opasok patril aj vo východnej kultúre medzi základné prvky oblečenia. Bol to v tom čase pre mužov ako šperk pre ženy. Šatstvo malo podobný charakter, ale práve opasok bol iný a vždy zvýraznil, vyzdvihol oblečenie.

Pripravený opasok prorok musí nosiť, aby si potom tí, ktorým je adresované podobenstvo, všimli, že aký je jeho výzor bez opasku. Všimnúť si, že základný prvok oblečenia chýba. Opasok je symbolom Júdu. Boh opásal svoj ľud, daroval mu vo svojej jednostrannej zmluve s nimi nový život, a to plnohodnotný. Kým prorok nosí tento opasok, veľmi si ho cenia, a veľa ľudí si ho všimne, ale on reční, že práve on je tým opaskom. Po dlhšom čase sa však znova objaví, ale bez opasku. Tento ľud si ho všima, a každý sa ho vypytuje, kde je tvoj pekný opasok? On však priamo odvetí, že tento opasok je ukrytý pri rieke Eufkrat, a z toho vyplýva, že aj ľud Boží bude ukrytý, uväznený práve pri rieke Eufkrat. Boh proroka znova posielal, aby našiel ten opasok. Čo sa stalo s tým opaskom? Bol zničený. Celkom sa znehodnotil. Veľa dní bol ukrytý pri rieke Eufkrat. Tento opasok nepotreboval toľko času, a je už opotrebovaný. Tak vymizne každá pýcha z Judska. Znehodnotí sa to, čo Hospodin vyvolil. Boh sám odpojí svoj opasok, odopne ho, čo si vyvolil, a práve tak sa znehodnotí. Odluka ľudu od Hospodina je obrovská vec. Ten ľud, ktorý odvrhol zmluvu Hospodinovu, sa stane nie hlavou, šperkom, ale chvostom: **„Ak budeš poslúchať príkazy Hospodina, svojho Boha, ktoré ti dnes prikazujem zachovávať a uskutočňovať ich, Hospodin ťa ustanoví za hlavu, nie za chvost. Budeš vystupovať čoraz vyššie a nebudeš upadať.”** (VMojž 28,13) Boh smúti nad Izraelom. Ten, Ktorý ho učinil, chcel, aby bol na Jeho slávu poslušným, ale odvrhne Hospodinovu slávu a stáva sa namysleným, koná povýšenecky a vystupuje ako vševedný. To je Izrael! Skutočne to je poslanstvo vyvoleného ľudu? Takto – hovorí Boh. Takto sa správa, ale i opotrebovaný opasok od rieky Eufkrat sa prinavrátí domov. Teda milosť Božia stojí nad rámec všetkého. Hospodin zastrešuje všetko. Jedine odvečenie do Babylonu nás uistí o tom, že namiesto pýchy je potrebný plač, nárek, aby viera v Boha sa obnovila, a všetko sa začalo práve vyznaním hriechov. Babylon je miestom opotrebovania sa, lebo to, že opustili Hospodina, má za následok ich odvrhnutie a následné odvečenie do Babylonu. Práve preto sú namieste i Ježišove slová: **„Majte bedrá opášané a lampy zažaté! Buďte podobní ľuďom, ktorí čakajú na svojho pána, keď sa vráti zo svadby, aby mu otvorili hneď, ako príde a zaklope.”** (Lk 12,35-36) Ježišova výzva aj dnes obstojí. Opásť si bedrá je potrebné, a to milosťou. Ten, kto si zložil opasok, zložil aj svoju službu. Múdry kresťan a jeho rozumné počínanie v tomto neistom svete je práve tá istota, že je opášaný. Opášaný Božou výzbrojou, Jeho Slovom. Neopiera sa o chýry, zlé správy sveta, nenechá sa opotrebovať inými rečičkami, ale každodenne sa zaučá u Majstra, Ktorý povedal: „Majte bedrá opášané!” Čakať na Hospodinovu pomoc sa oplatí iba takto!

12-14. verše: *Podobenstvo o džbánoch*

Prorok Ozeáš píše: „Vino a mušt odoberajú rozum môjmu ľudu v prospech smilstva.” (Oz 4,11) Tento dialóg, ktorý prebieha medzi prorokom a časťou ľudu,

ktorý hoduje vínu, poukazuje na to, že všetko, i úcta Božia na jednotlivých podujatiach, či nábožných, alebo politických, prerástla do takej miery, že každý sa vystatoval. Bolo treba nalievať, nalievať a len nalievať. Boh však nalieha, že tento stav opitosti, bude pretrvávajúť práve ako Jeho súd. On privedie záhubu. Bude mať tento ľud plné čaše, bude hodovať alkoholu, ale len preto, aby znemúdrel, aby sa naozaj ukázalo, kde je ukrytá ich pýcha. Veľké slová človeka sú ukryté vo víne. Víno, ktoré napája človeka, vo veľkom množstve škodí. Na zdravie! Á la santé! – hovoria Francúzi. Všetko je však na osoh Božieho ľudu? Boh napája svoj ľud, až tak, že si neuvedomujú svoju opitosť. I náš národ si sadá za volant v stave opitosti, pri nadmernom použití alkoholu. U detí je veľký problém s alkoholom. Stav opitosti. Je to dezorientácia v osobe, v priestore a v čase. Boh však prehovorí. On vždy hovorí včas. Príkladná nezodpovednosť je očividná. Kto nie je pod kontrolou Božou, stratil usporiadaného priateľa, ktorý mu udával smer: „*Kde chýba vedenie, tam ľud upadá...*“ (Prís 11,14) Džbán naplnený vínom. Celkom inú hodnotu má však to, keď nás Hospodin naplní Duchom svojím, mocou svojou, spravodlivosťou svojou, silou svojou. (viď. Mich 3,8) Božie vedenie je dôležité. On nás nasmeruje a usmerňuje. On nás... Jeho vedenie znamená to, že je s nami. Nemôžeme sa vôbec čudovať, že čo znamená slovo Emanuel: „*Boh s nami!*“ (Mt 1,23) Nie za nami, nie pred nami, ale s nami. Pri nás. Pri našom boku. Toto je jeho rozhodujúce počínanie. On takto koná. Práve preto naša nepozornosť, premeškanie Božích vymožeností vedie k záhube a k smrti.

15-17.verše: O pýche

Toto proroctvo veľmi jasne hovorí o Božom prístupe, ale toto varovanie prichádza akoby v poslednú hodinu. Tieto slová by mohli odznieť aj počas slávnostnej inštalácie kráľa Jojakína, ale jeho posadenie na trón judský malo priniesť obnovu a prosperitu vo vzťahoch vertikálnych i horizontálnych. Ale nestalo sa tak. Tu je možnosť postaviť bokom vlastnú pýchu. Povedať nie vlastnej sebestačnosti. Povedať nie tomu, čo/kto som ja. To, že odstavili kráľa Jojakíma, to je málo. To, že kráľom sa stal Jojakín, to je málo. Údel Božieho ľudu je v rukách Hospodina a nie v rukách vedúcej a taktizujúcej vrstvy ľudu. Je ešte šanca na zmenu: „kým sa nezotmie.“ Je ešte šanca. Čo? Ako? Neberte Bohu to, čo patrí iba JEMU. Teraz je čas korenia a poníženia sa pred Hospodinom. Svetlo a tma je symbolom straty i nájdenia sa. Jeruzalem je ešte slobodný, ale stmieva sa. Bude to celkové zatmenie? Dnes ešte Jeruzalem je voľný, ale zajtra odvedú jeho kráľa, jeho urodzených, jeho panstvo a jeho cennosti. Ľud pôjde do rabstva. Prorok Jeremiáš sa ponízuje namiesto ľudu a volá, prosí o obrátenie sa. On sa v službe musí natoľko ponížiť, aby uzreli Svetlo sveta. Obrátenie sa k Hospodinovi je jediným prostriedkom záchranu. Prorok volá, narieka, prosí, aby obanovali svoje hriechy a povedali Hospodinovi áno, aby im svetlom zostal jedine pravý a účinný Boh. Boh však vo svojom Synovi premôže každého vyvoleného sluhu.

Jeho Syn poslušný až na smrť a takto sa modlí: „*A posväcujem sa pre nich, aby aj oni boli posvätení v pravde.*“ (Jn 17,19) Boh neprevalcuje svoj ľud, v tichosti čaká, ale na vráta vystatujúceho ľudu klope práve Kristus i dnes. Pre človeka, pre nás všetkých, nikto neurobil toľko, koľko Syn človeka. Jeremiáš nie je vypočutý, ani vtedy, keď ich veľmi pekne prosí o zmenu. Kým sa nezotmie, to je možnosť ľudu pred veľkým nebezpečenstvom. Kým je čas, kým sa nezotmie, i pre nás je možnosť. Možnosť milosti, možnosť prinavrátania sa k Hospodinovi skrze Ježiša.

18-19. verše: *Zajatie Judska*

Prorok Jeremiáš v týchto dvoch veršoch zacieli kráľa a jeho matku. Ten kráľ, ktorý sa stal vazalom Babylonu, nie je slobodný. Tento malý národ sa však nevie rozhodnúť. Ako keby žil v biede. Neunesie ťarchu zodpovednosti. Nieкто z vodcov sa hlási k Egyptu, ale nieкто sa hlási k Babylonu. Čo by bolo, keby v srdciach vodcov prekypovala viera a hlásili by sa ku Kráľovi kráľov. Smer krajiny je nejasný. Kráľ nevie udať smer, lebo nemá v srdci Boha. Nie je bohabojný, len prezieravý, ktorý čaká na požehnanie, ale je to len falošné mámenie každého. Práve preto sa ozýva prorok. Je síce už vo svojom úkryte, ale hlása kráľovi a jeho matke zreteľný odkaz Boží: zostať v tichosti a zostať pokorný. Nevystatovať sa voči tým skutočnostiam, ktoré už pretrvávajú. Čím ďalej budú špekulovať, tým to bude bolestnejšie pre nich a pre celý Jeruzalem. Tri mesiace je práve preto dlhá doba. Ten sa vie pokoriť, ktorého Boh pokoril. Ten sa vie pokoriť, ktorého premohol Boh. Oni čakali a vyčkávali na vhodný čas, ale nevedeli, že ten, kto sa ponizuje, bude povýšený. (viď. Lk 18,14) Vedieť byť posledný sa nám vôbec nedarí. Skutočnosť je obrovská skúsenosť pre človeka. Slová Jeremiáša sú aj dnes aktuálne: Zverte sa Hospodinovi, a prijmite skutočnosť vlastného stavu ako o tom čítame aj v Liste Židom: „*Preto nestrácajte dôveru, lebo bude bohato odmenená.*“ (Žid 10,35) Viera v Boha aj v biednej situácii vidí Božie zaslúbenia, budúcnosť a nádej.

20-27. verše: *Zajatie – trest za hriech*

Dvojtvárnosť a falošnosť judských kráľov je obrovská. Každému nepriateľovi do očí len pekne a zhovievavo, ale keď sa pozrú zôkol-vôkol, tak sa môže stať, že vo svojom chrbte nachádzajú nôž. Nie každý je pajtáš. Nie ku každému sa chovám ako pajtáš. Kamaráti, ale v medziach. Priatelia, kým mi to vyhovuje. To je politika ústupkov, v ktorom kráľ sa musí vynaliezavo chovať. Zrazu na jeho otázku prečo, prichádza jasná odpoveď z nebies. Nie je to politika ústupkov, ale je to politika smilstva. Vždy si sa točil okolo spojenectiev, a zrazu si sa stal terčom. Každý hriech má svoje následky. Musíš precítiť i ty bolesť každej ženy. Zvíjať sa v bolestiach, to je ľudské, lebo to je pre hriech. Musíš si už uvedomiť, že odplata hriechu je jasná. Tvoja zmena Jeruzalem je ľudsky nemožná. Len Božia milosť ňa zachráni, ale teraz už nie je čas milosti, ale čas súdu. Je to pritvrde? Je to ťažké

priať? Je to ťažké prehltnúť? Prečo? To je Boží údel. Tak sa rozhodol. Zajatie Babylonom je trest za hriech. Pohroma je pripravená. Od severu sa už všetko približuje. Zo severu zostupujúci nepriateľ je prostriedkom Božím. Jedine On vie odvrátiť tento stav, práve preto našou úlohou nie je zadávať sa na nepriateľov, ale „...*upierajme zrak na Ježiša, pôvodcu a završovateľa našej viery. Miesto radosti, ktorá sa mu ponúkala, pretrpel muky na kríži, pohrdol potupou a teraz sedí po pravici Božieho trónu.*“ (Žid 12,2) Sever znamená to, že Boh naše pevné postoje tam a tak zneistí, ako On chce a skrze prostriedkov, ktoré chce.

Nakoniec sa tu vynára od Pastiera otázka zodpovednosti. Nie to je dôležité, prečo sa deje Boží súd: prečo sa mi to prihodilo, ale to, kde je stádo? Stádo je vlastníctvom Božím. To nie je vlastníctvo privilegovanej skupiny. O Božom ľude čítame: „*My, tvoj ľud, ovce na tvojej pastve, budeme ti ďakovať naveky, z pokolenia na pokolenie rozprávať o твоjich chvályhodných činoch.*“ (Ž 79,13) Za stav ľudu sú zodpovední ich politickí i duchovní predstavitelia. Stádo je častokrát roztrúsené (viď. Jk 1,1), nachádza sa v pazúroch revúceho leva (viď. IPt 5,8), alebo v rukách lotrov a lúpežníkov. (viď. Jn 10,8) Za stádo je zodpovedný ten, komu bol a je zverený. Boh práve preto sa pýta zverených: kde je stádo, v akom stave je stádo? Dobrý pastier sa pýta, nie iný. Ježiš je jediným prostriedkom pre záchranu stáda Božieho. On nevykorisťuje stádo, ale „*svoj život dáva za ovce.*“ (Jn 10,15) Slovo „prečo“ z úst človeka prichádza neskoro, pretože opovrhne Božím majestátom. Pýta sa až vtedy, keď ho Boh zúčtuje, a nie vtedy, kým sa zotmie. Je čas. Ešte je čas, ale uvedomme si, že zanedbané vyznanie hriechov má za následok obrovské škody. Napáchané škody na stáde Božom sú nevyčísliteľné tam, kde človek nepovie Pánovi: „Odpusť mi!“ Ako dlho to ešte potrvá, kým zodpovední nekonajú pokánie? Ako dlho to ešte potrvá, že stádo Božie bude zničené? Ako dlho to ešte potrvá, že budeme na duši živoriť, a pritom Boha sa vypytovať: Prečo? Boh má jasný zámer s erdzujúcim koňom i s cudzoložnicou. ON sa už rozhodol. On bol, je a bude pripravený i svojím súdom hlásať evanjelium života a ukázať jedinú cestu spásy ako Pastier milujúci.

Biblický text: List apoštola Pavla Galaťanom 5. kapitola 1-6. verše: „*Kristus nás oslobodil, aby sme boli slobodní. Stojte teda a nedajte sa znova zapriať do jarma otroctva. Ja, Pavol, vám hovorím, že ak sa dávate obrezať, Kristus vám nič neprospeje. A znova dosvedčujem každému obrezanému, že je povinný zachovávať celý Zákon. Vy, čo chcete byť ospravedlnení zo Zákona, ste úplne odlúčení od Krista; vypadli ste z milosti. Lebo my Duchom z viery s nádejou očakávame spravodlivosť. Veď v Kristovi Ježišovi ani obriezka, ani neobriezka nerozhoduje, ale viera činná pomocou lásky.*“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol Pavol v celom liste Galaťanom postupne poukázal na slobodu kresťanského človeka, ku ktorému je v Kristovi každý povolaný. Táto sloboda je paradoxná sloboda, pretože je to jarmo v Kristovej službe. Teda poslušnosť a kresťanská sloboda sa nedá od seba oddeliť. Táto sloboda sa živí práve z toho, že Kristus človeka ospravedlňuje skrze viery. Kristus nás oslobodil. Práve preto sloboda každého kresťana je garantovaná v Kristovi a skrze Krista. Sloboda. Táto sloboda však nie je sloboda zhromažďovania sa, sloboda prejavu, alebo sloboda tlače. Ježiš nám negarantuje politickú slobodu, ale slobodu od tých rituálov a od tých zákonov, ktoré sa týkajú práve Zákonov židovských. Od tých zákonov, ktoré nie uvoľňujú, ale zviažu kresťanské hodnoty. Len takto môže veriť kresťan. Ak si kresťan, kresťanka, musíš to robiť, hovoriť a cítiť len takto. My už nemusíme konať v prospech židovských zákonov, ale vieme byť veľmi sebeckí, keď chceme nanútiť vieru, a to pravú i v činoch, skutkoch. Proste v praktickom ponímaní života. Apoštol Pavol nás volá do slobody s Kristom, a v tejto slobode veľmi pevne treba stáť. Tu už nezavážia argumenty iných, tu už nepomáhajú praktické poznámky iných, tu je dôležité to, ako si zakúsil Krista ty. Ak je Kristus pre teba živý i tvoja sloboda, ale hlavne viera v ňom bude živá. Treba zostať v slobode Kristovej a netreba sa vracieť k tým veciam zákona, ktoré nás robili druhoradými. To musí byť v našom praktickom kresťanskom živote veľmi intenzívne. Stojte! Pevne stáť v Kristovej slobode. Nenahýnať sa! Nekolísať sa! Nerobiť prešľapy! Nenavádzať iných k vlastným metódam slobody. Každý nech s Kristom a v Kristovi zakúsi slobodu paragrafov, ktoré sú ohýbateľné. Viera skrze spravodlivosti Ježišovej nás naučí pevne stáť v tej slobode, ktorú nám vybojoval práve Pán života a smrti. Práve preto apoštol Pavol otvorene hlása, že buď Kristus alebo obriezka, vonkajší znak starozmluvný. Apoštol Pavol hovorí o tom, aby Galaťania sa nedali zmietnuť. On svoju apoštolskú autoritu použije, aby poukázal na to, čo je jarmo a čo je sloboda Kristova. Nevieme, či v tom období niekto vykonával v spoločenstve Galaťanov obriezky, ale obriezka nemá nič spoločné s vierou v Kristovi. Ak sa dali na cestu Zákona, tak nech na nej aj postupujú, ale cesta Kristova je iná. V Kristovi je spása daná bez obriezky, a to z milosti. Táto milosť je drahá, veď je garantovaná Kristovou smrťou, ale jeho podmienkou nie je obriezka. Treba si práve preto dobre vybrať. Buď jedno, alebo druhé. Apoštol Pavol svojou autoritou chce upriamiť pozornosť na Krista a nie na obriezku. On sa stal apoštolom pohanov, a pohania majú taký istý prístup k milosti Božej ako Židia. Tento prípad je ten, keď ako už kresťania si nechali dať obriezku. Kto si myslí, že uistením jeho viery je obriezka, ten sa neopiera o Kristovo dielo spásy. Treba niečo vykonať pre spásu. Naša viera je aká? Malá alebo veľká? Dobré skutky v živote človeka musia vyvierať z vďačnosti za spásu zjavenú v Kristovi. Nevieme, či jeho argumenty smerujú k tým, ktorí sa nechali obrezať, alebo vo všeobecnosti hovorí o obriezke. Obriezka nás zaväzuje plniť celý zákon Boží. To, čo nie sme schopní naplniť. Tí, ktorí od nich žiadajú obriezku

hovorí o tom, že sú synovia Abrahámovi, ale o tom nie, že musia naplniť zákon Boží. Povinnosti nie, len vymoženosti zákona. Práve preto, tí, ktorí prijali raz Krista, teraz sa znova ocitli v jarme otroctva. Znova a znova podotýka apoštol, že jarmo otroctva je ich údelom, ak si vybrali obriezku. Oddelili sa od Krista, od milosti sa odlúčili. Kristova služba slobody je bez účinku v ich živote. Nemá žiadny vplyv na ich život. Obriezka celkom vylučuje Krista zo života. Spravodlivosť skrze Zákona verzus spravodlivosť skrze Krista. Ktorá je účinná v našich životoch? Kto nás urobil spravodlivými? Ako čakáme Krista? Je to pre nás nádejná pravda vrytá do srdca, alebo pravda vrytá do kameňa? Desať Božích prikázaní verzus milovať Boha nášho, a milovať blížneho ako seba samého. Kresťanský život charakterizuje viera a Duch Svätý a nie Zákon a obriezka. Otázkou je teda, či viera koná láskou, alebo láska koná skrze viery? Viera sa preukazuje skrze lásky alebo láska napája vieru silou? Apoštol Pavol tu nehovorí o konaní lásky, ale o viere, ktorá koná láskou. Viera, láska, nádej. Úzko prepojené symboly, a predsa tu zohráva obrovskú rolu viera v Ježišovi Kristovi, skrze ktorej človek vie povedať áno na všetko, lebo Boh ho skôr miloval, a skôr obdaril.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.“ (Fil 4,7) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 540: „Ježiš volá, hoci hučí...“

Tibor Sabovik: Daj cestu nášť

Kriste, daj cestu nášť k našim bratom, však poznávaš k akým došlo zvratom v cirkvi Tvojej ľudskými činmi, no my vidíme len, že sú vinní.

Keď pre Tvoje meno to tak urobili, čas ukáže či sme to zlé pochopili. Nesúdme, daj úspešné jednanie, prosíme, však všetci Svätej Trojici vo svete slúžime.

Nebudme ako Židia a pohania, my sme skrze Jeho Syna bratia, daj prosíme, nech sa nádeje splnia a názory naše čo najviac zblížia.

S očakávaním a nádejou sa schádzame, že nám dáš v Tvojom mene jednanie a tak uspokojíme ľud na oboch stranách, že postaví sa za vec Božiu, nemáme strach.